

τὸν αὐτὸν ὅρον τεῖς ἀλλαγές. εἰ μὲν γὰρ τεῖς
ἀλλαγές δῆλη ταῦτα καὶ ὁ λόγος καὶ τὰ παθή
ἔρματα, καὶ εἰς ἐναντίον τούτων ἀλλάξσει. δῆλον δὲ
ταῦτα ἀναποιῶνται ἀλλάξσει, τε λόγος καὶ
τὰ παθήτα. δῆλον δὲ τέλος τὰς εἰς τῷ ψυχὴν γνώμη-
ναι, καθεδράντες ἀλλάξσει φαῦλος λεγόμενος, γενία, ακρα-
σία, ἀπειλήτης. δῆλον μὲν οὖν κακίας καὶ φρέ-
της τὸ δέστη, καὶ εἰς τὸ πίστιν, εἴρηται ἡμῖν τοῦτο εἰς
πάνω. νῦν δὲ ἐντὸς ἀκρασίας καὶ ἀπειλῆτης
λεκτέον αὐτοῖς.

Κεφάλαιον 4.

EΣΠ Δὲ οὐδὲ ἀπειλήτης ὑπέβαλλουστε τις
κακία. δύταν γαρ πινακίτετες ἔδωροι
φαῦλοι, οὐδὲν ἀπειλῶν φαῦλοι οὐδὲ, ἀλλὰ
ἀπειλήτης οὐδὲν κακία οὐδὲ πινακίτης.
Αὐτὸν δὲ αἰπειλεμένην αρετὴν τελτήν, τούτην αἰπειλούμενος.
Ἐστι δὲ οὐδὲ τοιστάδι τοῦτον αἰπειλωπὸν οὔσον. οἷον
ἡ εργασίη της κακής θελα, αἰδούμενος δὲ δέστη αὐτὴν
εἰς αἴρετην, δέστη τὸ δέστη θελα αρετὴν. Οὐ γάρ δέστη βελ-
τίων της αρετῆς, οὐδὲν κακήν αἴρετην δέστη αὐτού-
μενος. οὕτω γάρ βελτίων ἔσται η αρετὴ τὸ δέστη.
Μίδι αἰδούμενος δὲ αρετὴν τὴν κακίαν τὴν ἀπε-
ιλήτητον αἰπειλεμένην. Θέλει δὲ τὴν τοιστάδι αὐ-
τούμενην ή θελα καὶ γάρ αἰπειλωπὸν. οὐτερ
γάρ κακή η κακία η ἀπειλήτης γάρ αἰπειλωπὸν
δέστη, οὕτω κακή η αρετὴ η αἰπειλεμένη.

Κεφάλαιον 5.

YΠΕΡ οὐδὲν ἀκρασίας η ἀιρετίσσας περι-
τον δέστη εἰπεῖν τὰ διπορούμενα, περι-
τὸν ἐναντίουργούς λόγους τούς φαγούμενούς,
ὅπως εἰς τὸ διπορούμενόν λόγων συμπεπον-
θάμενοι, καὶ ταῦτα ἔξετάστητες, ἀλλά τεταυ-
χθέντες τὸν τὸν τοῦτον ἔχοντας ἔδωροι. γάρον
γάρ οὐτως ιδεῖν ταῦτας ἔσει. Σωκράτης μὲν
οιων ὁ πρεσβύτης αἱρετές δύως, γάρ εἰς ἕψι α-
κρασίαν οὐδὲν λέγειν στὸν δέστην εἰδὼς τὰ κακά,
ὅπερ κακά εἰσιν, πλεοντες αὐτὸν οὐδὲν ἀκρασίας θυμοῖ,
εἰδὼς τὸν φαῦλαν εἰσιν, αρετὴν δέστη δύως, στρέ-
μμος οὗτον τὸν δέστην διὰ δὲ τὸν τοιούτον λό-
γον εἰς φέρει τὸν αἰκρασίαν οὐδὲν ὄρθως. πεπον-
θεὶς τῷ λόγῳ πούτη τοιστάδις αἰμαρένης τὸ
πιθανόν τονδέμενον. αἰκρατεῖς γαρ εἰσιν αἰ-
πειλωποί, καὶ αὐτοὶ εἰδότες δέ τον φαῦλα, δύως
ταῦτα τοιστάδιοι. εἶπε δὲ οὐδὲν δέστη αἰκρα-
σία, πόπερον οὐ αἰκρατεῖς θετήσιμος, πιστὸς δέστη,
οὐ δεσποεῖς εἰς εἰστεῖται τὰ φαῦλα; αἰλλά πά-
λιν εἰς εἰδέξειν. πεπονθεὶς τὸν αἰκρατίσσαν καὶ

βεβαϊόταν τὸν δέστην οὐδὲν πιστόμητον γάρ παντων τὸν εἰρηνικόν τον δέστην

A ceteris par est. In aliis siquidem eodem
tendunt tam ratio, quam perturbationes,
nec inuidem sibi aduersantur. At in hac,
se inuidem oppugnant ratio, & affectus.
Sunt nimis in anima unde mali esse di-
camur, tria, vitium, incontinentia, feritas.
De vitio igitur, ac virtute quid sit, ac in
quibus, à nobis supra dictū est: modò de
incontinentia, ac feritate dicendum.

CAPVT V.

EST autem feritas quoddam vitium exu-
berans: cum aliquem prorsus impro-
bū videmus, solemus dicere eum ne ho-
minem quidem esse, sed bestiam ferame-
sicut & vitium ipsum feritatem. Huic vir-
tus opposita, nominis expers est: quippe
quod eiusmodi supra hominem, tanquam
heroica quedam, ac diuina. Ιο certe hæc
virtus nominis expers, quod Dei virtus
nulla. Præstantior siquidem omni virtute
Deus, ac non virtute probus: nam tum vir-
tus sit Deo melior: ideo nominis expers
hæc virtus, qua feritatis vitio opposita est.
Est nimis diuina, & supra hominem vir-
tus quedam que huic vitio opponitur: quod
quemadmodum feritas vitium hominem
excedens euadit, ita ei opposita virtus.

CAPVT VI.

DE incontinentia, & continentia distin-
guis, expedite nobis quæ ambiguo &
contrario sermones admittunt, significa-
re: ut ex dubiis orationibus consideran-
do, & exquirendo veritatem, ad id, quod
perspicientium est, perueniamus. Nam
tum demum ita verum scrutari poter-
imus. Senex igitur Socrates tollebat pror-
sus, ac negabat esse incontinentiam, di-
cendo, neminem esse, qui mala facienda,
sciens esse mala, deligeret. Atqui inconti-
nens, videtur sciens mala deligere: agi
nanque à perturbatione. Hac ratione in-
continentiam esse non existimauit: ne-
quaquam recte. Alienum nanque sit, hac
ratione persuasos, quod factum est persua-
sibiliter extingui. Incontinentes siquidem
sunt homines, & iidem malorum pe-
nitenti. Veruntamen ea perpertant. Quoniam
igitur incontinentia est, nunquid inconti-
nens aliquam habet peritiam, qua inspi-
ciat, exquiratque mala? At id non visum
fuerit cuiquam: quandoquidem alienum
sit, quod in nobis potentissimum, firmissi-
mumque est, vi ab aliquo superari: siquidem
scientia, omnium, quæ in nobis, fir-
missima, & nulli est obnoxia violentiæ: